

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č. j. OAM-1399/ZA-ZA11-ZA03-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č. j. OAM-1399/ZA-ZA11-ZA03-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť jeho žádost byla shledána jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany. Žalovaný nedostatečně posoudil bezpečnostní situaci v domovském státě žadatele a nenabídl podklady vyvracející tvrzení žalobce stran nebezpečnosti pobytu jeho manželky v Moldavsku. Napadené rozhodnutí vykazuje nedostatky v hodnocení důkazů. V rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, nevyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, co si žalovaný myslí o důvodech žalobcových obav, ani komparace s odůvodněním prvotní žalobcovy žádosti. Sekundárně pak žalobce uváděl, že napadené rozhodnutí nereflektuje závěry rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2024, sp. zn. C-406/22. Žalobce má za to, že Moldavskou republiku nelze bez dalšího považovat za bezpečnou zemi původu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení žalobcovy žádosti, opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že ukrajinská národnost žalobcovy ženy a jejich dětí byla žalobci známa již v před podáním první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tak měl žalobce možnost a povinnost tuto skutečnost uvést již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou z hlediska hodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Neučinil tak vlastním zaviněním. Špatné naladění části Moldavanů vůči Ukrajincům však podle žalovaného obecně nelze hodnotit jako pronásledování nebo vážnou újmu. Žalobce netvrdil nic konkrétního z čeho by bylo možné dospět k závěru, že by v případě návratu do vlasti mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma. Za takovou skutečnost nelze považovat ani narození žalobcova druhého syna. Od meritorního posouzení žalobcovy první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v Moldavsku k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52 a uvedl, že smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího řízení. Ohledně humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se v případě zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti důvody pro udělení humanitárního azylu neposuzují. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 15. 10. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 18. 10. 2024 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z nichž vyplynulo, že žalobce podal opakovanou žádost proto, že chce v ČR i nadále zůstat, neboť zde má manželku a syny. Žalobcova manželka je státní příslušnicí Ukrajiny. Na Ukrajinu se vrátit nemohou a do Moldavska také ne, protože má žalobce obavy z reakce moldavské společnosti, která nemá ráda Ukrajince, na jeho rodinu. Novou skutečností je narození dalšího dítěte, které žalobce nechce v Moldavsku vystavovat nebezpečí.
6. Žalobcovu předchozí žádost ze dne 17. 10. 2022 zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2023, č. j. OAM-335/LE-BA02-K01-2022. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 4. 2024, č. j. 2 Az 8/2023-26. Kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 Azs 96/2024-28.
7. Mezi podklady žalobou napadeného rozhodnutí zařadil žalovaný také informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku, které shromáždil v průběhu správního řízení. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 8. 10. 2024, a Informaci OAMP – Moldavsko – Situace moldavských občanů vracějících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 16. 11. 2023. Žalobce pak nevyužil svého práva na seznámení s podklady napadeného rozhodnutí, které ani nenavrhl doplnit.
8. Dne 13. 11. 2024 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění konstatoval, že se v případě žalobce jedná o jeho druhou žádost, shrnul průběh předchozího správního řízení a soudního přezkumu, ve kterém rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany obstálo. Po provedeném porovnání posoudil žalobcovu žádost podle § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť shledal, že žalobce v azylovém řízení neuváděl relevantní nové skutečnosti. Obavu z nebezpečí hrozícího žalobcově rodině v Moldavsku z důvodu jejich ukrajinské národnosti měl žalobce uvést již v rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť mu musela být objektivně známa, pokud ji považoval za natolik závažnou. Je tedy důsledkem žalobcova zavinění, že tato údajná nová skutečnosti nebyla předmětem hodnocení v rámci prvního správního řízení. Navíc tvrzené špatné naladění části moldavské společnosti vůči občanům Ukrajiny nelze obecně považovat za riziko pronásledování či hrozby vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by žalovaný mohl dospět k závěru, že právě v žalobcově individuálním případě by manželčin ukrajinský původ byl skutečně prizmatem mezinárodní ochrany relevantní. Ani narození druhého syna žalobci není natolik zásadní pro to, aby žalovaný opětovně meritorně posuzoval žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má možnost legalizovat svůj pobyt v ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se zabýval možností návratu žalobce do země původu a opětovnou reintegrací do tamní společnosti, přičemž v tomto smyslu neshledal žádnou překážku. Žalovaný uzavřel,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že žalobcem uvedené nové skutečnosti se netýkají změny situace v jeho zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít. Nic nenásvědčuje tomu, že by žalobce v případě návratu do vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Žalovaný konstatoval, že v Moldavsku nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti žalobce k žádné zásadní změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že Česká republika považuje dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. Moldavskou republiku za bezpečnou zemi původu. Uzavřel, že neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu. Shledal, že žádost je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nepřijatelná, proto podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil, aniž by posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).

V.

Právní posouzení věci soudem

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde žalobní námitky postrádají bližší specifikaci, tam se k nim může zdejší soud rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.
11. V dané věci je mezi účastníky sporné, zda žalobce uvedl nebo zda se objevily takové nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované věcné posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
15. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ (srov. k tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27).
16. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrze skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
17. Žalobce přitom svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany založil na tom důvodu, že chce v ČR i nadále zůstat, neboť zde má manželku a syny. Žalobcova manželka je státní příslušnicí Ukrajiny. Na Ukrajinu se vrátit nemohou a do Moldavska také ne, protože má žalobce obavy z reakce moldavské společnosti, která nemá ráda Ukrajince, na jeho rodinu. Novou skutečností je narození dalšího dítěte, které žalobce se zbytkem rodiny nechce v Moldavsku vystavovat nebezpečí.
18. Žalobce nevysvětlil, proč toto tvrzení uplatnil až ve své opakované žádosti. Je přitom nutné souhlasit s žalovaným, že žalobce měl obavu z nebezpečí hrozícího žalobcově rodině v Moldavsku z důvodu jejich ukrajinské národnosti uvést již v rámci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť tato jejich národnost mu musela být objektivně známa. Zároveň žalobce neuvedl a soudu není známo, že by se od roku 2022, kdy žalobce podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v Moldavsku změnila situace ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

tamních občanů ke státním příslušníkům Ukrajiny. Proto není jasné, proč by měl deklarované obavy získat až nyní. Žalobce ani nevysvětlil, proč jsou jeho obavy natolik závažné, že by mohlo jeho rodině v žalobcově vlasti hrozit nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 zkoumá zdejší soud v projednávané věci pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žalobcem má povinnost se zabývat pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. Soud neshledal, že by žalobci uváděné nové důvody nemohly být známy již před podáním jeho první žádosti či že by je nemohl uvést. Námitce nelze přisvědčit.

19. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2024, č. j. 2 Az 8/2023-26, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci první žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zabýval tvrzením žalobce ohledně nutnosti péče o nezletilého potomka a ztotožnil se se závěrem žalovaného, že žalobcův zájem žít v České republice, aby byl v kontaktu se synem, a jeho obava ze strádání matky žijící v Moldavsku, nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti odkázal Městský soud v Praze na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, a rozsudek ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57), dle které trvalý pobyt syna žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pakliže žalobce měl zájem realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nemůže zanevřít na povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky. V této souvislosti pak Městský soud v Praze odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-47, kde se uvádí, že *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*. Tyto závěry se podle názoru soudu plně uplatní i na nyní projednávaný případ a nemůže na nich ničeho změnit ani nově tvrzená skutečnost, že se žalobci narodil další syn.
20. Rozhodně pak žalobcem uváděné důvody opakované žádosti nesplňují druhou z podmínek podle § 11 odst. 1 zákona o azylu, tedy podmínku stanovenou v písm. b) citovaného ustanovení, tj. že nově tvrzené skutečnosti či zjištění svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzení žalobce rovněž ani soud nedospěl k závěru, že by mohl být žalobce nebo jeho rodina vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu taktéž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravy, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcova tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylové relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

21. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 8. 10. 2024, a Informaci OAMP – Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 16. 11. 2023. Z těchto informací mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic v řízení před žalovaným netvrdil.
22. Soud se dále k žalobní námitce zabýval otázkou institutu bezpečné země. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.* Toto ustanovení umožňuje v případech tzv. bezpečných zemí za splnění uvedených podmínek upustit od plného přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu. Podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Podle článku 37 odst. 2 procedurální směrnice „členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56 dovedl, že „*ministerstvo tedy musí přezkoumat bezpečnost země alespoň jednou za kalendářní rok. Musí též soustavně sledovat situaci v bezpečné zemi původu a v případě náhlých či významných změn situace zvážit přehodnocení bezpečnosti.*“ Lze souhlasit s tím, že při postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být označení bezpečné země pravdivé, vycházející z aktuální situace. V tomto případě však nebyla žádost zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž řízení bylo zastaveno pro nepřípustnost žalobcovy žádosti. Soud pak neshledal ani namítaný (a blíže nespecifikovaný) rozpor s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2024, sp. zn. C-406/22, resp. zdejší soud neshledal, že by napadené rozhodnutí nereflektovalo závěry podle citovaného rozsudku SDEU. Námitka není důvodná.
23. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
24. Za situace, kdy v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy pro zastavení řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nebyl zde již prostor pro meritorní posouzení této žádosti. Žalovaný proto v případě žalobce postupoval zcela správně, když znovu neposuzoval naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v jejích jednotlivých formách.

VI.

Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně